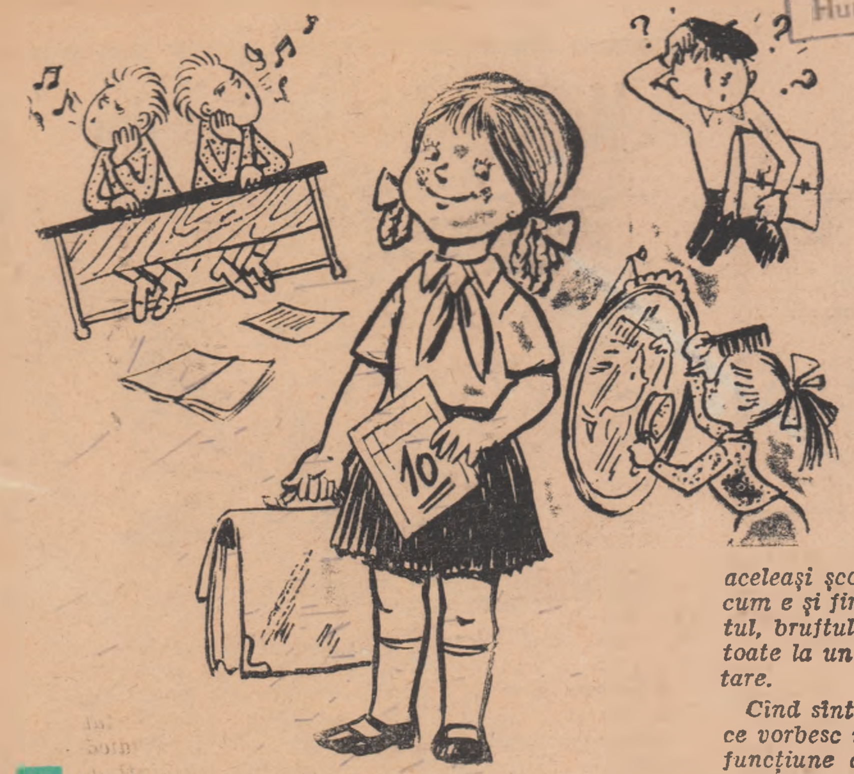
Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 21 (961) * miercuri 20 mai 1964 * 8 pag. 30 bani

Desen: G. BURSCHI

CUM NE COMPORTĂM:

Cărți de vizită

Pentru a cunoaște pe cineva, nu-i nevoie să-i ceri, tipărită, cartea de vizită. E de ajuns să-i observi comportarea, vorbirea, preocupările. Acestea sînt cele mai autentice cărți de vizită. În cele ce urmează, vă vom prezenta cîteva. Cititorii dornici să completeze mica noastră „colecție" sînt invitați să trimită redacției și alte „cărți de vizită", specificînd pe plic: Pentru rubrica „Cum ne comportăm" sau, pur și simplu, „Carte de vizită".

Adevărată colegă

— Vă rog, dați-mi voie să mă mut în bancă cu Bia Elena, l-a rugat într-o zi pioniera Ghișe Elena din clasa a IV-a pe tovarășul învățător.

De atunci, Bia a început să fie mai atentă la ore, să-și ia notițe. A devenit mai serioasă, mai ordonată. Cu toții ne-am dat seama că Ghișe se mutase cu Bia tocmai pentru a o învăța cum să-și chibzuiască mai bine timpul. Atunci cînd Bia a început să ia primele ei note de 8 și 9, am felicitat-o; erau roadele muncii ei. Dar ne-am gîndit și la Ghișe, care a învățat-o pe Bia cum să muncească. Iar în adunarea în care Bia a primit cravata roșie, Ghișe a fost prima care a lăudat calitățile noii pioniere. Despre sine nu a spus nimic. Noi însă o îndrăgim pe colega noastră Ghișe Elena cu atît mai mult cu cît, în orice împrejurare, dovedește o modestie sinceră.

Colectivul de conducere al unității de pionieri de la Școala generală de 8 ani din Cilnic reg. Hunedoara.

Frățiorii din... 8!

V-ați gîndit vreodată cum poate arăta o casă avînd forma... notei 8? Eu mi-am imaginat-o așa: în catul buclei superioare clipește „șmecher" Pandele Laurențiu, din clasa a III-a C, Școala medie nr. 1 Constanța. În cel de jos, fratele său mai mare, Mircea Pandele, din clasa a IV-a E a aceleași școli. Fiind frați și colegi de școală, au, cum e și firesc, cîteva „pasiuni" comune: înjuratul, bruftuluiala, obrăznicia, minciuna. Pentru toate la un loc, o carte de vizită: nota 3 la purtare.

Cînd sînt întrebați — de către colegi — pentru ce vorbesc urît, pentru care motiv mint, intră în funcțiune arsenalul de cuvinte urîte. Și dacă interlocutoarea este o colegă, dialogul se desfășoară simplu, fără mofturi:

— Ce-i, ce-i, deșteapto? Faci pe grozava cu mine? Sau vrei să rămîi fără cozi?

Cît va dura comportarea acestor doi frățiori?

ELENA SKIBINSKY

Are oră la coafor...

Elena ședea țanțoșă în fața oglinzii întorcîndu-și capul cînd într-o parte, cînd în alta. Își admira bucliș oarele aurii, sprîncenele arcuite. Avea totuși privirea tristă: în acea zi, iar o criticaseră pionierii. „Și ce dacă repet clasa? E obligatoriu să învăț bine?" o întrebă Elena pe... Elena din oglindă. „De unde atîta timp?".

Într-adevăr, după ce-și decolorase singură părul cu apă oxigenată, Moțoc Elena din clasa a V-a de la Școala medie nr. 4 din Iași nu mai avea timp de fel. Mereu pe la coafor, mereu în fața oglinzii... De lecții, mai e timp.

Și tot lăsîndu-le de azi pe mîine, s-a trezit cu un patru la romînă, un altul la geografie, la istorie.

— Să repeți de mai multe ori, a sfătuit-o într-o zi o colegă.

— N-am timp, a venit răspunsul, după-amiază am oră la coafor.

O adevărată „cuconiță", cu păr vopsit, cu ore petrecute la coafor, cu plimbări mai îndelungate în parc... Oare aceasta e ținuta școlărească? Pionierele fruntașe Ignat Veronica, Sîrbu Cristina, Pavel Cornelia și multe altele ar putea constitui pentru Elena un bun exemplu.

GETA COSTIN

„Am uitat"

Închipuiți-vă ce s-ar întîmpla dacă am instala un magnetofon în timpul unei ore de matematică, în clasa a VI-a A, Școala de 8 ani din Peștișul Mare, raionul Hunedoara.

După terminarea orei, o apăsare pe buton, și gata! Puteți asculta (dialogurile subliniate sînt cuvintele profesorului, celelalte — veți vedea):

— Suma unghiurilor unui triunghi...

— Și compasul, Paul! Pe al meu l-am uitat.

— ... este egală cu ...

— O foaie! N-am pe ce să-mi notez! Am uitat caietul ...

— ... 180°!

— Dă-mi echerul. Pe al meu l-am uitat...

Ei, dar ce s-a-ntîmplat? S-a rupt banda? Nu-i nimic! Eu tot am înregistrat că Barboș Dumitru și-a uitat compasul și echerul acasă, că pioniera Crăciuneanu Ileana obișnuiește să vină uneori fără maculator la școală. Și cînd te gîndești că tulbură explicațiile tovarășei profesoare și atenția încordată a colegilor lor numai din pricina acestui „am uitat" repetat la nesfîrșit! Nu s-ar putea ca, o dată, să-și uite și... neglijența?

MARTA CUIBUȘ

Preocuparea nr. 1 — învățătura

La redacție continuă să sosească scrisori interesante purtînd pe plic denumirea rubricii noastre.

„E de vina... acordeonul?"

...se întreabă în scrisoarea ei pioniera **CALIOGLU Fănica**, președintă de detașament, de la Școala generală de 8 ani **Vădeni**, regiunea **Galați**. Ea ne povestește despre un coleg cu aptitudini muzicale, **COBZARU Petre**. Ceasuri întregi aleargă neobosite degetele lui Petrică pe claviatura acordeonului, dar cînd e vorba să deschidă manualele manifestă o osteneală ciudată! Oare Petrică e de părere că între învățătură și muzică, sau între învățătură și artă în general nu e nici o legătură? Artiști geniali ai poporului nostru, cum a fost Eminescu în poezie sau Enescu în muzică erau, în același timp, oameni de mare cultură. Un artist incult, stimate Petrică, e ceva de neconceput. Afară de asta, omul trebuie să fie în primul rînd un bun cetățean al patriei sale — cult, bine pregătit pentru viață, și apoi artist. Cînd aceste două calități se contopesc, fiecare dintre ele nu are decît de cîștigat, iar cel care le întrunește e, într-adevăr, pregătit din toate punctele de vedere să dăruiască oamenilor opere de seamă.

Nuți și Ionel

Închipuiți-vă că unui băiat, necunoscător în ale tehnicii, care dorește de multă vreme un televizor, i s-ar dărui acest aparat, dar nu așa cum îl cumpărăm de la magazin ci... descompus în piesele respective. O lădiță cu zeci de lămpi, șuruburi, sîrme, condensatoare... Mai mult ca sigur că, fără ajutorul unui specialist, băiatul ar aștepta mult și bine să apară vreo imagine pe ecran! Cam așa se petrec lucrurile și cu elevii **ENE Nuți** și **AMZA Ionel**, din clasa a IV-a, Școala generală de 8 ani **Unirea** din comuna **Gogoșari**, regiunea **București**. După cum ne scrie corespondenta noastră **SOARE Dorina**, din aceeași clasă, ei au note de 5 la cîte două și chiar mai multe obiecte. Dorina exclamă, pe bună dreptate: **„Dacă acum, în clasa a IV-a, ei nu studiază cu atenție aceste materii, cum se vor descurca la ele în clasele mai mari?**

Deci, Nuți și Ionel, cu notele lor **„nu prea sigure"**, cum remarcă Dorina, riscă să se trezească într-o zi în situația băiatului înconjurat de piesele unui aparat util, dar pe care nu știe să le asambleze! Din fericire, doi „cavaleri" ai notelor 5, despre care e vorba mai sus, fiind la o vîrstă fragedă și într-o clasă mai mică, au tot timpul să-și completeze cunoștințele mai puțin sigure. Cu o condiție: să se apuce de treabă chiar acum.

SANDU ALEXANDRU

Pionieri în vizită la Monumentul eroilor luptei pentru libertatea poporului și a patriei, pentru socialism, aflat în parcul Libertății, București

Foto: GR. PREPELIȚĂ

Invaţă să munceşti

CELE MAI FRUMOASE ADUNĂRI

Pionierii din detaşamentul claselor a VII-a C, D şi E de la Şcoala de 8 ani nr. 1 din Hunedoara, ca oricare alţi pionieri, în timpul lor liber iubesc sportul, jocul, excursiile. Intr-o după-amiază însorită le-au părăsit însă pentru cîteva clipe şi-au hotărît să ţină o adunare de detaşament în care să discute un lucru foarte serios : *Respectul faţă de muncă*. Ce i-o fi determinat să discute tocmai despre aceasta pe nişte copii de 13, 14 ani ? Şi tocmai acum ! Foarte simplu.

Fotbalul e fotbal şi cartea e carte. Lui Kutfolni Janos dintr-a VII-a E nu-i scapă nici un meci Cunoaşte toate echipele pe dinafară. Ba, mai mult, în meciurile organizate în şcoală e un fotbalist „a-ntîia" — cum spun colegii. N-ar fi nimic rău în asta, dacă-ar fi „a-ntîia" şi la carte. Numai că în fiecare „repriză" de ascultare la lecţie nu depăşeşte nota 6. Şi notele lovesc de fiecare dată ca nişte goluri neaşteptate în poarta lui Janos !

Şi colegului lui, Dull Emil, îi place sportul, dar la învăţătură n-a înregistrat niciodată vreun gol. Pe linie, note de 9 şi 10.

... Cu Zgîmbău Maria dintr-a VII-a C e altă poveste. Deşi foarte asemănătoare. Nu-i place decît desenul. In fiecare oră desenează ba un chip de fată, ba un peisaj. Iar în catalog sînt „desenate" la fiecare ascultare numai note de 4, 5, 6...

Aşa că iată-i la adunarea de detaşament. Invitaseră în mijlocul lor pe maistrul oţelar fruntaş de la Secţia oţelărie nr. 2 — tovarăşul Constantin Militaru, pe tovarăşa Gabriela Lakatoş, secretară a Comitetului raional U.T.M., care le vizitează şcoala deseori, pe directorul şcolii.

Pionierul Cotoară Romulus nu-şi spune niciodată „las pe mîine". Dacă are trei exerciţii de rezolvat la matematică, nu rezolvă doar unul sau două, ci pe toate trei, pînă la capăt.

Punctualitatea şi atenţia la ore sînt prieteni buni cu Zanef Marin, cu Zabos Eva, cu Văduva Nataşa. Nu le scapă nici un cuvînt din explicaţiile tovarăşilor profesori. Şi o bună parte din lecţii şi-o însuşesc în clasă.

Pentru Dull Emil nu există „am uitat maculatorul, compasul". Incă de cu seară îşi pregăteşte cu grijă toate cele necesare pentru şcoală. Şi, rînd pe rînd, pionierii au venit cu exemple despre felul cum înţeleg ei munca şi că numai muncind astfel o respectă.

Da la tovarăşul Militaru au aflat că învăţînd foarte bine ei se pregătesc pentru viaţă, se pregătesc să ajungă oţelari destoinici, ingineri pricepuţi.

Tovarăşa secretară le-a spus : „A fi elev este un lucru foarte serios. E ca atunci cînd te-ai apuca să construieşti o casă care să dureze o viaţă. Casei trebuie să-i pui temelia dintr-un material trainic, iar temelia cea mai de preţ la voi e însuşirea cunoştinţelor multilaterale, profunde, sistematice !".

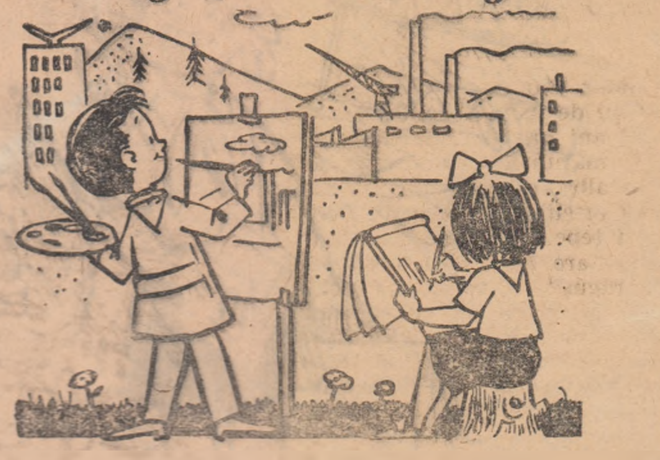
Se terminase adunarea. Unii s-au îndreptat spre casă, alţii şi-au reluat jocurile. Numai Kutfolni Janos şi Zgîmbău Maria păreau că mai întîrzie în curtea şcolii, îngînduraţi. Intr-adevăr aveau la ce să se gîndească. Poate că, în cele din urmă, vor dovedi şi prin fapte că au învăţat cîte ceva din această adunare.

MARTA CUIBUŞ

Desen DONE STAN

Monografie în imagini

Terezianul — aşa îi spun sibienii cartierului aflat dincolo de apa Cibinului. De mult de tot, pe la 1776, aici erau cazărmile şi grajdurile împărăteşti. Oamenii vîrstnici îi mai spun acestei părţi a oraşului „oraşul de jos". Pentru că aici locuiau odinioară cei săraci. Nobilii locuiau în „oraşul de sus". Iar pe podul care desparte „oraşul de sus" de cel „de jos", adică porţiunea de drum ce duce spre Muzeul Bruckenthal, mărimile oraşului veneau să se împăuneze în faţa sărăcimii adunate sub frumosul pod boltit...

Deunăzi, într-o dimineaţă cu soare, plimbîndu-mă prin aceste locuri, încercam să-mi imaginez scene de viaţă de acum o sută de ani. Tineri şi bătrîni cu chipuri palide şi slabe priveau de jos la cuconiţele, în rochi lungi, ce nu-şi mai încăpeau în piele de trufie alături de soţii lor, oameni putrezi de bogaţi. Şi la această imagine din mintea mea s-a asociat o alta — şi anume aceea a luptei prin care cei mai buni fii ai poporului nostru au pus capăt acelor stări de lucruri. Stăteam sub pod şi priveam străzile. Era lumină, era soare peste tot.

Am luat-o încet în jos, spre Cibin. Coşurile fabricilor, siluetele zvelte ale uzinelor străluceau în soare. Cît de multe construcţii s-au ridicat aici în anii puterii populare — unele noi, altele reamenajate. Iată-le, laolaltă : Uzinele „Independenţa", Fabricile „7 Noiembrie", „Flamura Roşie", „Sibiana", „I.P.R.O.F.I.L.", „Republica". O adevărată cetate industrială. In spatele lor, se ridică, luminoase, blocurile muncitorilor care lucrează în aceste fabrici. Cincisprezece blocuri, un bloc turn cu şapte etaje, Şcoala de 8 ani nr. 18 cu două etaje, un cinematograf şi un club, un complex de deservire a populaţiei. Şi toate acestea înmănuncheate sub numele de cartierul Gladiolelor. In fostul cartier Terezian, sau, cum i se mai spunea „oraşul de jos"...

Pionierii claselor a V-VII de la Şcoala de 8 ani nr. 14, membrii ai cercului de desen, sub îndrumarea profesorului lor, Valentin Popa, şi-au propus să organizeze o monografie în imagini.

In expoziţia de desene pe care-o vor organiza vor reprezenta aspecte din trecutul şi prezentul cartierului în care trăiesc şi învaţă. Aşa că, Eftimescu Viorica, Luca Rodica, Gorea Dumitru, Ludwig Mariana şi ceilalţi mici desenatori vor avea ce povesti în imaginile ce le vor crea !

E. SKIBINSKY

PRIETENIE

Cum se ocupă pionierii de la Şcoala generală de 8 ani nr. 121 din Bucureşti de şcolarii mici

Pionierii din clasele mai mari de la Şcoala generală de 8 ani nr. 121 din Capitală, de cîte ori au avut prilejul n-au uitat niciodată să-i ajute, să-i sfătuiască, să-i înveţe din ceea ce ştiu şi pe prietenii lor din clasele mai mici.

Nu de mult, sosise o grămadă de flori, urmînd să fie sădite în faţa şcolii. Pionierii din clasa a VII-a s-au gîndit să-i adune şi pe cei din clasele a II-a, a III-a, a IV-a, să-i înveţe să sădească flori. Nu vă mai spun cîtă bucurie au simţit Andreescu Lucian şi Borugă Virginia, din clasa a II-a, cînd au sădit primele flori, cu mîinile lor, îndemnaţi de pionierii Gnaticov Elena şi Rusu Ioan. Cînd toate florile au fost sădite, copiii din clasa a IV-a au cerut să le îngrijească, să le crească ei mai departe. Zilnic, cînd sosesc la şcoală, dau fuga mai întîi să le vadă, le dau „Bună dimineaţa", iar în pauză le udă cu grijă. Unele dintre flori au crescut de-o şchioapă, altele mai mult, dar în acelaşi timp au crescut şi cei care le-au sădit, micuţii grădinari.

Intr-o dimineaţă, elevul Sergeu Marius din clasa a III-a, venind cam distrat de acasă, a trecut pe lîngă unul dintre profesorii săi fără să-l zărească, fără să-i dea bună dimineaţa. Elevul Vişevan Mihai, care văzuse aceasta, l-a oprit din drum şi l-a sfătuit prieteneşte să nu mai uite să-şi salute profesorii, colegii, cunoscuţii din cartier.

S-a întîmplat şi alt caz. Intr-o zi eleva Iliescu Ioana din clasa a III-a sosise la şcoală cu îmbrăcămintea puţin şifonată, prăfuită, nu tocmai aşa cum trebuie să aibă ţinuta o elevă. Pioniera Munteanu Rada, întîlnind-o, a chemat-o, au făcut cunoştinţă, apoi i-a spus că nu e bine să mai vină îmbrăcată neglijent. Roşie la faţă, micuţa Ioana i-a promis că aşa o să facă. Şi, într-adevăr, s-a ţinut de cuvînt. De atunci ele au rămas bune prietene.

Cînd pionierii din clasele a VI-a şi a VII-a au început să se pregătească pentru concursul cultural artistic i-au chemat chiar de la primele repetiţii şi pe unii şcolari din clasele mici, învăţîndu-i cîntece şi poezii dedicate patriei socialiste, partidului nostru, precum şi multe jocuri pionereşti. Pioniera Grosu Corina s-a străduit să-l înveţe pe elevul Mirică Mihai să recite. După mai multe repetiţii, Mihai, într-adevăr, a învăţat să recite foarte frumos.

Iată cum înţeleg pionierii din clasele mai mari să se ocupe de prietenii lor mai mici, dornici să înveţe şi să înfăptuiască multe lucruri frumoase şi, într-o bună zi, să primească şi ei cravata roşie.

NICOLAE BULGARU

Desen : ADRIANA MIHAILESCU

La pionierii din regiunea Suceava

● INTERVIU CU PREȘEDINTA UNITĂȚII ● PRODAN FUGE DE LA ORE ● TUDOR ELENA DA DOVADA DE COLEGIALITATE ● ZECE, NOTA CEA MAI MICA!

Bălan Carmen, președinta unității de pionieri de la Școala de 8 ani nr. 4 din Suceava e o fată măruntă, blondă, cu niște ochi albaștri (prea albaștri sau prea veseli) și două codițe drepte și țepene ca două semne de exclamare. Are o voce joasă, puțin răgușită și vorbește neobișnuit de repede. În cîteva clipe aflu totul despre activitățile pionierilor din unitatea ei. După vacanță, au sădit puieți, au participat la acțiunea de îngrijire a școlii și a orașului, au luat premiul I la faza regională a concursului cultural-artistic al pionierilor și școlarilor. S-au prezentat cu recitări, cu o piesă, cu cîntece populare și pionierești, cu dansuri.

Carmen își prinde una din codițe, o răsucește pe degete și spune gînditoare:

— De cîteva zile am început tezele și toată atenția pionierilor este îndreptată asupra învățăturii. Avem în școală elevi buni, clase în care învățătura și disciplina au fost tot anul pe primul plan.

— Și-acum nu mai sînt?

— Ba, sînt și-acum...

Carmen face o pauză lungă. Codița i s-a strîns toată pe deget! Îi pare rău că nu poate să spună același lucru și despre clasa ei, a VII-a B. Aici disciplina lasă de dorit. Doi elevi: Prodan Petru și Brăescu Vasile pe trimestrul II au nota cinci la purtare.

În clasă, îl găsim numai pe Brăescu. Celălalt, Prodan a fugit de la oră. Pioniera Amariei Sonia se ridică și spune indignată:

— Nu-i prima dată cînd elevul Prodan fuge de la oră. Și el și Brăescu ne fac de rîs. Într-o zi au răspuns obraznic tovarășei profesoare de franceză; în altă zi s-au urcat pe fereastră și au stat toată recreația cu picioarele spînzurate în stradă. Condica e plină cu însemnările tovarășilor profesori care sînt nemulțumiți de ei. Într-o zi, la ora de anatomie, Prodan a refuzat să iasă la lecție.

Pioniera Tudor Elena — colegă de bancă a lui Brăescu — cere cuvîntul. E înaltă, subțire, sfioasă. Povestește cum a încercat ca să-l ajute pe Brăescu. Pe trimestrul I acesta a stat în bancă cu pioniera Horovitz. De cîte ori era criticat pentru indisciplină, arunca vina asupra ei. Zicea că numai Horovitz e de vină. Că dacă n-ar mai sta în aceeași bancă ar fi altceva. Tudor Elena a cerut ca Brăescu să vină în banca ei. Dirigintele clasei a fost de acord. Bineînțeles, Brăescu a rămas la fel de obraznic. Colectivul clasei a luat măsuri serioase: a hotărît să-i izoleze pe cei doi. Adică le-a interzis să mai vorbească sau să comunice unul cu celălalt. Tudor Elena, deși a fost jignită, continuă să-l ajute (Brăescu a căzut la cinci obiecte).

Carmen spune cu aceeași voce joasă, puțin răgușită!

— Elena l-a ajutat pe Mărgineanu Constantin sau pe Condurovici Vasile și a obținut rezultate frumoase.

Din banca întîi sau a doua — nu-mi mai amintesc bine — se ridică un băiețaș cu chipul ascuțit și-un păr galben, decolorat parcă de soare:

— Tudor Elena, spune el, m-a ajutat la fizică, la matematică și la chimie. Datorită ei, am putut să iau note de la șase în sus.

Tudor Elena îl ascultă pe Condurovici cu ochii plecați. La urmă se ridică și spune:

Vasile a obținut rezultate bune datorită, în primul rînd, lui. E atent la lecții, își ia notițe și are această dorință de a se îndrepta. Spun asta nu pentru el, ci pentru Brăescu...

Filipache Octavian mormăie furios:

— Brăescu... Tot îi dăm cu Brăescu și cu Prodan. Pierdem și așa cu ei destul timp. Mai bine să vorbim despre pionierii fruntași.

Carmen se înseninează. Ochii ei sînt iar prea albaștri sau prea veseli. Spune:

— Am și uitat! În clasa noastră sînt mulți pionieri harnici. Cea mai mică notă, pe care a obținut-o Amariei Sonia, de la începutul anului și pînă acum, a fost zece!

● O INVITAȚIE ● AJUTORUL NU AJUNGE ● OPINIA COLECTIVULUI ● CE-ȘI PROPUNE A VII-A ȘI ALTE CLASE

La Școala de 8 ani nr. 6 ajung cu jumătate de ceas înaintea adunării de unitate. Instructoarea superioară, tovarășa Maria Brădățeanu, (poartă părul scurt, prins cu o panglică albă, cravată roșie) mă invită la adunare.

— Sîntem acum la mijlocul trimestrului trei, explică instructoarea superioară. Și adunarea de azi are o importanță deosebită. Vom discuta cum să încheiem anul școlar cu rezultate cît mai frumoase.

Sala în care intrăm a devenit neîncăpătoare. Cele șapte detașamente s-au aliniat în careu. Se dau rapoartele. Sînt prezenți 400 de pionieri. După referat încep discuțiile. Numele fruntașilor la învățătură sînt pomenite des. Iacomi Mircea din clasa a VI-a B, Zăvoianu Cristina și Cojocaru Luminița dintr-a V-a A, au numai medii de zece. Sînt foarte mulți pionieri cu medii de la 8 în sus. Ei fac eforturi să-i ajute și pe cei slabi. Cineva, o pionieră dintr-a V-a, ridică o problemă importantă: ajutorul nu ajunge! Elevii slabi prea s-au obișnuit să li se dea ajutor. De multe ori forma aceasta de ajutor de la elev la elev, strică. Cei slabi merg acasă la elevii buni și iau temele gata făcute. Ajutorul devine un fel de mură-n gură.

Aolăriței Elena, din clasa VI-a C, o fată bălaie, cere cuvîntul. Ea este de părere că opinia colectivului trebuie să aibă un rol hotărîtor în ajutorul dat celor slabi. Acolo unde colectivul clasei rîde și aprobă (prin rîs sau prin nepăsare) chiulul, lenea, neatenția la lecții, ajutorul dat de la elev la elev nu are eficacitate prea mare. Cei slabi ar trebui să simtă în primul rînd presiunea sănătoasă a colectivului din care fac parte. Ajutorul de aici trebuie să înceapă.

Discuțiile devin tot mai aprinse. Se fac și alte propuneri: ajutorul să fie dat în clasă sub supravegherea profesorului diriginte sau a președinților de detașamente; pionierii din colectivul de conducere al unității să facă vizite acasă, să vadă cum se pregătesc elevii slabi, cum își organizează timpul liber, pentru că pregătirea lecțiilor de către elevii slabi, trebuie să fie întîi de toate o preocupare permanentă a lor.

Pioniera Holban Nina vorbește despre clasa ei, a VII-a A. Ca să ridice nivelul la învățătură al elevilor slabi, clasa a VII-a A și-a propus să organizeze adunări — concurs — cu teme din lecțiile mai grele. Și alte clase vin cu propuneri. Poate nu toate sînt concrete, eficace sau bine gîndite. Discuțiile fac să se întrevadă însă o concluzie clară: Cei 400 de pionieri de la Școala de 8 ani nr. 6 din Suceava sînt hotărîți să sfîrșească anul școlar cu rezultate cît mai frumoase la învățătură.

COSTACHE ANTON

Jocuri

CLOPOȚELUL

Jucătorii stau în cerc unul lîngă altul, cu mîinile la spate, și trec de la unul la altul un clopoțel.

Unul dintre ei stă în mijlocul cercului și trebuie să ghicească, după sunet, la cine este clopoțelul. El arată cu mîna pe cel pe care-l crede în posesia clopoțelului și strigă repede „mîinile". Jucătorul arătat trebuie să-și ducă imediat mîinile în față, cu palmele deschise.

Dacă clopoțelul este la el, el va trece acum în mijlocul cercului; în caz contrar, jocul continuă.

PESCUITUL „PĂSTRĂVILOR"

„Păstrăvii" se decupează dintr-un carton mai gros. De gura fiecărui păstrăv se prinde un laț de sîrmă. Astfel echipați, „păstrăvii" sînt culcați pe o parte, în așa fel ca lațul de sîrmă să stea vertical.

Apoi se fac undițele: de un băț se leagă o sfoară, iar la capătul ei se prinde un ac cu gămălie îndoit — cîrligul.

Pescuitul constă în agățarea lațului de sîrmă cu undița.

Numărul „păstrăvilor" trebuie să fie mai mare decît al pescarilor. E bine ca fiecare „păstrăv" să fie altfel colorat.

Pescarul care prinde primul trei „păstrăvi" este declarat învingător.

SĂ IMITĂM

Toți jucătorii se așază în jurul unei mese și țin palmele pe tăblia mesei, iar conducătorul jocului spune diferite nume de animale, păsări și insecte.

Cînd jucătorii aud denumirea unei păsări, ei trebuie să ridice palmele sus. Cînd este vorba de un animal, ei trebuie să imite cu mîinile felul lui de mers. De exemplu: șarpele — își tîrăsc palmele, capra — imită săritura cu degetele etc.

Conducătorul poate numi din cînd în cînd un obiect care n-are nimic comun cu animalele sau păsările. În cazul acesta, palmele trebuie să rămînă lipite de masă.

Jucătorii care nu sînt atenți și nu fac mișcările corespunzătoare vor da un gaj.

PARTIDUL

Muzica: I. NICORESCU **Versuri: N. CONSTANTINESCU**

Izvor ne ești de fapte nesecate
Și îți sorbim neîncetat tăria.
Noi ne-ndreptăm spre culmi neexplorate
În zbor, cum spre înalturi — ciocîrlia.

Tu ne vei fi și-n vremea viitoare
Corăbier spre împliniri de vise,
Spre care nava erei comuniste
S-o avînta cu pînzele deschise.

GOSPODARII DE MÎINE

Şiviţa, sat mare din regiunea Galaţi. După ce trec de căminul cultural, un colectivist cu care am coborît din autobuz încearcă să intre în vorbă. Îmi pune o întrebare obişnuită probabil pe aici:

— Cum vă place bulevardul nostru?

Uliţa pe care mergem are, într-adevăr, aspect de bulevard. Largă, dreaptă, cu şanţuri bine îngrijite, cu puieţi de-o parte şi de alta. Omul nu mai aşteaptă răspuns. N-are răbdare sau îl ştie dinainte. Spune:

— A fost terminat abia de-o săptămînă...

— Şi cine a venit cu o iniţiativă atît de frumoasă?

Răspunsul întîrzie puţin. Apoi glasul bucuros mai înainte pare mirat:

— Oamenii au venit!... S-a construit prin muncă patriotică. Aici gardul ajungea pînă în mijlocul uliţei, dincolo, în faţa porţii era un tăpşean pe care păşteau caprele.

Pe locul unde gardul ajungea pînă în mijlocul uliţei se mai observă pămîntul răscolit de cazmale sau bătut cu maiul. Întreb din nou:

— Pionierii au ajutat cu ceva la construirea bulevardului?

Omul îşi împinge căciula pe frunte cu vîrful degetului şi spune jumătate în glumă, jumătate în serios:

— Păi, se face ceva la gospodărie sau în sat fără pionieri?

La şcoală, fac întîi cunoştinţă cu fruntaşii la învăţătură. Sînt strînşi toţi pe panoul aşezat în holul spaţios, curat şi tăcut. Pătraşcu Mioara, Dima Elena, Ciobanu Petrişor, Hîncu Despina, Şoimu Ioana, Oprea Olga, Pătraşcu Neculai, Ciupitu Ştefan, Bercaru Ioana... Cei mai mulţi din clasa a V-a B. Directoarea şcolii, tovarăşa Virginia Enciu, spune cu o mîndrie abia reţinută: „În şcoala noastră nu numai învăţătura este pe primul plan. Activităţile pionereşti şi acţiunile patriotice sînt la fel de îndrăgite în toate clasele. Primăvara asta, în vacanţă şi-n orele libere, pionierii au lucrat în livada gospodăriei, unde au dat ajutor la ciupitul lăstarilor sau la strînsul crengilor rămase în urma colectiviştilor care au executat tăieri de formare a coroanei. În sectorul zootehnic, detaşamentul claselor a VII-a întreţine curăţenia dintre grajduri... Anul trecut detaşamentele claselor a V-a, a VI-a şi a VII-a i-au ajutat pe colectivişti la strînsul roşiilor, al fructelor din livadă, al strugurilor. Rezultatul? Un aparat de radio cu tranzistori. Directoarea deschide uşa unui dulap şi îmi arată aparatul dăruit pionierilor de conducerea gospodăriei. Se uită apoi peste programul zilei şi-mi spune:

— Clasa a V-a B se află la plantat roşii. Astăzi are trei ore de agricultură. Prima s-a terminat. A fost oră de predare. Celelalte două sînt ore de practică.

Întreb:

— Practica agricolă e tot un fel de ajutor dat colectiviştilor?

Directoarea zîmbeşte:

— Nu! E cu totul altceva.

Şi ca să mă convingă îmi face semn s-o urmez.

Pe cîmp, la marginea satului, elevii au adus cu ei tot ce le trebuie. Sape, greble, răsad de roşii, căldări cu pămînt îngrăşat şi multă voie bună. Clasa a fost împărţită pentru orele de practică, în două. Oprea Olga, care răspunde de o parte din elevi este blondă, cu părul tuns scurt şi are acelaşi zîmbet ca în poza de pe panoul fruntaşilor. În fruntea celorlalţi şcolari se află pioniera Răvdan Tinca. Pe pămîntul arat şi grăpat la timp, cele două brigăzi fac straturile în care se vor planta roşiile. Profesoara de naturale şi agricultură, tovarăşa Maria Munteanu, trece de la unii la alţii şi supraveghează cu atenţie cum se execută lucrarea. Din cînd în cînd ia sapa din mîna unui pionier sau pioniere şi le corijează mişcările, ori le arată cum trebuie să aşeze pămîntul în straturi...

O altă oră de practică agricolă. De data asta cu clasa a VII-a B — în sectorul zootehnic. Tema lecţiei practice este îngrijirea animalelor domestice. Şoimu Ioana, o fată brunetă, subţire şi înaltă vorbeşte despre hrănirea şi plimbarea vacilor de lapte. Purcică Mitache arată cum se face ţesălatul şi masajul. Colegii şi colegele privesc şi, acolo unde greşeşte, îl îndreaptă. Pionierul Brînză Nedelcu arată cum se schimbă aşternutul vitelor. Puţin mai încolo, Pătraşcu Neculai a descoperit un viţeluş mic, numai de jumătate de zi. Descoperirea nu produce nici un fel de senzaţie. Unii nici nu se uită. Execută mai departe ţesălatul sau masajul vitelor mari. Au văzut ei şi viţei mai mici de-o jumătate de zi!

Pătraşcu Neculai ia un braţ de paie şi-l pune sub viţeluş. Acesta îl priveşte cu nişte ochi mari şi albaştri, care nu înţeleg nimic.

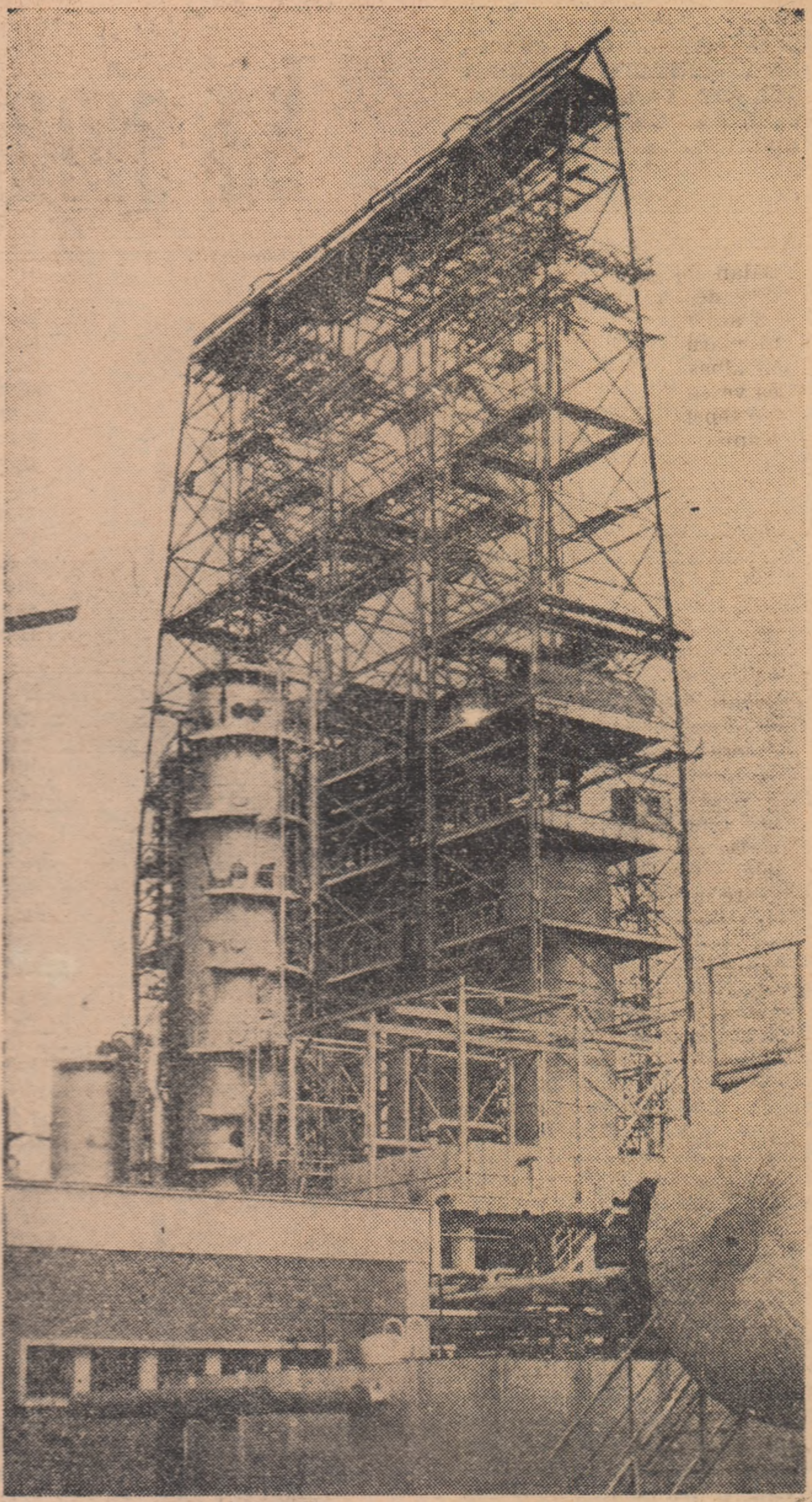
Ora se termină repede. Copiii se încolonează şi se îndreaptă spre şcoală.

În orele de practică agricolă — pionierii din clasele a V-a, a VI-a, şi a VII-a învaţă cum să devină gospodarii pricepuţi şi harnici de mîine.

C. ANTON

Desen: GH. MARINESCU

Din noul peisaj industrial: Instalaţia de cocsare întîrziată de la rafinăria Brazi.

Pe-un picior de plai

Pe-un picior de plai

Partidul ne e părinte

Frunzuliţă viorea,
Fă-te doar o rîndunea
Şi zboară prin lumea toată
Şi-mi cîntă viaţa bogată,
Viaţă faină ca sulfina
Şi dulce cum e smochina.
Zboară dor din zare-n zare
Şi du-mi bucuria mare;
Dragostea partidului
Umple pieptul omului.
Partidul ne e părinte,
Ne poartă grijă fierbinte,
El ne-a dat pîine pe masă
Şi viaţa luminoasă
El a rupt lanţuri, cătuşe,
A deschis a zilei uşe.
Astăzi veacul luminos
Ne dă tot ce-i mai frumos:
Zilele cu zorile,
Cosmosul cu stelele,
Iar în vremea viitoare,
Ca o viţă roditoare,
Ne-nălţăm mereu spre soare.

Auzită în comuna Şercăiţa,
raionul Făgăraş
de I. BRAGHEŞ

Cîntec

Cîntă-n slavă, ciocîrlie,
Şi revarsă bucurie
Peste cîmpu-ntinerit,
Peste lanul înfrăţit,
Cîntă ciocîrlie lin
Să se-nalţe spicul plin
Şi să crească holda deasă,
Că ni-e inima voioasă.

Cîntă lie ciocîrlie,
Holda cu belşug să fie,
Rodul înfrăţit să crească,
Colectiva să-nflorească.

G. DANUŢ
colectivist, comuna Văleni,
raionul Şomcuţa Mare,
regiunea Maramureş

Un răspuns pe săptămînă

Despre un concurs și un premiu

Trebuie să răspund, de astă dată, unei întrebări precise formulată de pionierul IANE DUMITRU din comuna Calomfirești, raionul Alexandria, regiunea București. După ce povestește modul în care s-a desfășurat un concurs pe tema „Reguli de circulație", la care au participat elevii școlii sale și colegii lor dintr-o comună vecină, corespondentul critică faptul că, deși s-a clasat pe locul întîi, pionierul Brușan Ion nu a fost răsplătit de juriu cum s-ar fi cuvenit. Mai precis, nemulțumirea se referă la obiectele pe care le-a primit ca premiu.

Corespondentul scrie: „Te întreb, dragă redacție, cum era normal să procedeze juriul? Vrem să știm cu toții și mai ales Brușan Ion, care e nemulțumit".

Cum din scrisoare nu reiese limpede despre ce fel de obiecte e vorba, nu pot să-mi dau seama dacă supărarea lui Brușan Ion are temei sau nu. Dar aș vrea să discutăm cîteva clipe despre un lucru mai important după părerea mea, adică despre rostul și cîștigul adevărat al oricărui concurs.

V-ați gîndit, dragi prieteni, pentru ce se organizează, la urma urmei, atîtea concursuri școlărești? Eu unul cred că aceste concursuri sînt prilejuri minunate pentru însușirea multor lucruri folositoare în viață, pentru îmbogățirea minții. De fapt, concursul e o întrecere prietenească și un schimb de cunoștințe tovărășesc între participanții care s-au pregătit pentru tema în discuție.

Să luăm ca exemplu chiar concursul „Reguli de circulație". Sînt sigur că acest concurs v-a fost foarte folositor. Învățînd regulile de circulație, ați învățat de fapt să dați atenția cuvenită propriei voastre sănătăți, să evitați accidentele și să-i ajutați pe cei mai mici cum să se comporte, ca să nu stingherească circulația și să nu provoace nenorociri. Fără îndoială că ați plecat de la acest concurs cu un mare cîștig, iar cei care s-au clasat pe primele locuri sînt cei mai cîștigați. Ei s-au pregătit mai bine și astfel și-au îmbogățit mai mult cunoștințele. După părerea mea, acesta e lucrul cel mai important.

Dacă juriul i-a acordat premiatului o minge mai mare sau mai mică, mai roșie sau mai galbenă, aceasta e mai puțin însemnat. Îl felicit pe Ionică pentru frumosul rezultat obținut la concurs și îl sfătuiesc să nu pună mai mare preț pe obiectul ce l-ar fi vrut, decît pe cunoștințele pe care le-a dobîndit cu acest prilej.

EUGEN FRUNZA

În fotografie: Oleg Ivolog (stînga), arată tovarășilor săi, copii de la grădinița nr. 29 din Leningrad (U.R.S.S.), Medalia de aur și Diploma ce i-au fost decernate de juriul unei expoziții din Roma, pentru desenul său intitulat „Dans marinăresc".

De la prietenii tăi de peste hotare

În vizită

Peste tot se simte mireasma primăverii. Pomii înverziți, ciripitul vesel al păsărelelor, florile te cheamă parcă să le admiri frumusețea. Numai aici, în această căsuță de la marginea orașului, este o liniște deplină. De ce oare? s-au întrebat pionierii Școlii centrale din Bajai, R.P. Ungară. Și iată ce au aflat. Casa aceasta este locuită de bătrînii din oraș care nu au copii.

Peste cîteva zile, la căminul cu pricina au poposit niște oaspeți neobișnuiți — pionierii. Ei au stat de vorbă cu bătrînii, le-au povestit cum învață, cum trăiesc. Apoi au prezentat un program artistic alcătuit din cîntece, dansuri, recitări, iar la sfîrșit le-au înmînat locatarilor mici cadouri lucrate de ei. De atunci, aproape în fiecare zi la căminul de bătrîni din Bajai se aud cîntece, rîsete, este multă veselie și voie bună.

Cercul hipologilor

Vizitînd grădina zoologică, cîțiva pionieri din Bratislava (R.S. Cehoslovacă) s-au oprit să admire suplețea, sprinteneala cailor din parc. A doua zi, după orele de clasă, copiii au venit din nou la grădina zoologică, cu buzunarele pline de zahăr. Zahăr pentru cai. Și tot atunci, între copii și îngrijitorul cailor, a avut loc o discuție interesantă despre istoria calului. Așa au fost puse bazele cercului hipologilor. Acum, copiii din Bratislava vin în mod organizat la grădina zoologică, iar specialiștii le dezvăluie tainele creșterii și îngrijirii acestui animal. Vizitele îi ajută pe copii să înțeleagă mai bine lecțiile de zoologie la școală. În plus, ei învață și călăria.

Deși n-are decît 4 ani, micuțul Chen Lei din localitatea Chengtu — R.P. Chineză dă dovadă de un real talent la desen. În fotografie: îl vedeți la „masa de lucru".

Marșul păcii

LA ZI

În ultima vreme, ziarele de pe tot globul vorbesc despre acțiunile milor și miilor de partizani ai păcii din toate țările. Zilnic, în capitalele unor țări occidentale, în orașe situate în Asia sau Africa, în America, oameni ai muncii, intelectuali, oameni de bună credință țin să-și manifeste deplina lor încredere în forțele păcii, atașamentul lor la această cauză măreață a omenirii.

Zilele trecute, în fața clădirii din Haga (Danemarca), unde se ținea sesiunea Consiliului N.A.T.O. a avut loc o demonstrație mare a reprezentantelor femeilor din țările N.A.T.O. Femei venite din Anglia, Franța, R.F. Germană, Italia, Olanda, S.U.A... au ținut să ceară participanților la Consiliul N.A.T.O. să renunțe la constituirea forței nucleare a acestui bloc militar, să ia măsuri reale pentru dezarmare.

Duminica trecută, în alt colț al Europei, la Maraton (Grecia), în zorii zilei, s-a dat plecarea în „Marșul păcii" pe distanța Maraton — Atena (42 km). Zeci de mii de persoane, venite din toate regiunile Greciei, au participat la acest marș în favoarea dezarmării generale și pentru interzicerea armelor nucleare, pentru pace cu vecinii din Balcani. Au participat, de asemenea, delegații ale partizanilor păcii din Anglia, Norvegia, India, Danemarca, R. F. Germană și alte țări.

Participanții la marș purtau pancarte pe care scria: „Mai puține bombe, mai multe școli", „Dezarmarea generală și controlată".

Aceste manifestări ale partizanilor păcii, alăturate altora și altora, vorbesc despre uriașul șuvoi al acestor forțe îndreptate împotriva celor ce ar dori dezlănțuirea unui război, reprezintă un uriaș marș al popoarelor pentru pace.

CE SÎNT VIORILE STRADIVARIUS

Stradivarius a fost unul dintre cei mai mari constructori de viori din lume. El a trăit cam între anii 1644-1737 și făcea parte, împreună cu vestiții lutieri (artiști în cioplitul viorilor) Amati și Guarneri din așanumita școală de la Cremona — oraș așezat în nordul Italiei, pe fluviul Pad.

Arta modelării viorilor, Stradivarius o învăță de la Amati, creatorul școlii de la Cremona. Nu peste mult timp însă, el avea să-și depășească maestrul atît prin calitatea excepțională a viorilor pe care le înzestra cu o rezonanță uimitoare, cu un sunet fin, cît și prin numărul mare de lucrări create de el — peste o mie!

Măiestria lui Stradivarius se remarca, de asemenea, prin eleganța liniilor imprimate instrumentelor și prin priceperea de a alege din pădurile pe care le colinda lemnul de rezonanță cel mai potrivit pentru a fi transformat, făcîndu-l să cînte.

Multe din instrumentele create de el erau împodobite cu incrustații artistice de fildeș. În ce privește lacul care le acoperea, se crede că acesta ascundea însăși taina sunetului neîntrecut al vestitelor viori de la Cremona. Ele erau acoperite cu un lac preparat din clei de albine — produs secundar obținut la prelucrarea turtelor de ceară. Faptul că toți marii constructori de viori italieni au lucrat în Valea Padului, unde apicultura era în floare, pare să confirme acest lucru.

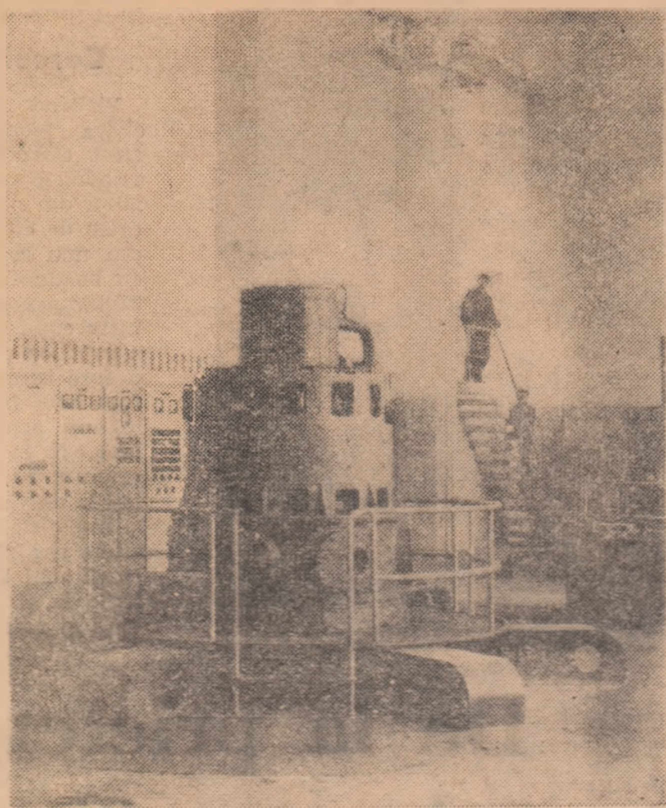
Stradivarius era atît de îndrăgostit de arta sa, lucra cu atîta pasiune, încît la cîteva minute după ce examina minuțios o vioară terminată se și apuca de alta nouă; tot ce nu-i plăcea, ardea. Viorile din ultima perioadă a creației lui Stradivarius sînt cunoscute sub denumirea de „viori ale pămîntului", iar ultima vioară modelată de neîntrecutul lutier de la Cremona poartă un nume simbolic: „Cîntecul lebedei"...

Doi dintre cei mai mari violoniști contemporani — David Oistrah și Yehudi Menuhin, elevul genialului Enescu — posedă viori Stradivarius.

Prezențe romînești

La Bruxelles s-au desfășurat între 28 aprilie și 9 mai „Zilele romînești" — importantă manifestare culturală, care s-a bucurat de un deosebit succes. În cadrul acestor zile au fost deschise în capitala Belgiei o expoziție de pictură reprezentînd o parte din lucrările lui Corneliu Baba și o expoziție de artă folclorică și de artizanat romînesc.

De asemenea, a fost organizat un spectacol de gală cu filmul „Codin". Publicul din capitala Belgiei a făcut o primire călduroasă baritonului Dan Iordăchescu, care a reapărut într-o serie de concerte radiotelevizate, actorilor Alexandru Virgil Platon și Grațiela Albini, doi din interpreții filmului „Codin", precum și formației de muzică populară romînească condusă de Nicu Stănescu.

Hidrocentrala Roznov II — sala maşinilor şi tablourilor de comandă

Ing. H. Coandă

Părinte al aviaţiei cu reacţie

În decembrie 1956. la New York, un inginer romîn forma obiectul unui memorabil omagiu ştiinţific. Henri Coandă era sărbătorit pentru realizarea primului zbor din lume al unui avion propulsat prin reacţie De la acest zbor trecuseră atunci 46 de ani, iar ilustrul savant intrase într-al optulea deceniu al vieţii.

Primul avion aeroreactiv din lume, creat de Coandă, a fost expus la cel de-al doilea Salon internaţional de aeronautică, care a avut loc la Paris în octombrie 1910, constituind centrul de atracţie al expoziţiei. Acest aparat avea o serie de însuşiri remarcabile, care contraveneau în multe privinţe concepţiilor aeronautice ale vremii. Să le amintim: elicea este înlocuită printr-un „motor-reactor" inventat tot de genialul constructor al acestui avion; pînza cauciucată este pentru prima dată abandonată, fiind înlocuită printr-un placaj de mahon, vopsit şi lustruit; rezervoarele de combustibil şi lubrefiant sînt plasate, pentru prima dată, în aripi; trenul de aterizare are suspensie elastică şi posibilitate de escamotare parţială în aripă, prima tentativă de acest fel cunoscută în istoria aviaţiei.

E adevărat că la vremea ei, invenţia acestui mare pionier al tehnicii moderne nu a prea fost luată în seamă „Nimeni n-a dat atenţie încercărilor mele", mărturiseşte Coandă într-un interviu. Dar acest lucru nu l-a descurajat. Şi-a închinat întreaga viaţă pasiunii sale pentru ştiinţă şi tehnică, deschizînd drumuri noi în toate domeniile pe care le-a cuprins în activitatea sa. Aceste domenii sînt foarte numeroase, multilateralitatea preocupărilor sale fiind de-a dreptul uluitoare.

Ca şi alţi inventatori şi descoperitori romîni de mare talent — Tr. Vuia, G. Constantinescu, Al. Proca — H. Coandă nu a găsit în trecut in Romînia condiţii corespunzătoare pentru a duce la bun sfîrşit ideile sale îndrăzneţe. De aceea, după ce la 14 ani îşi realizase prima sa invenţie — o interesantă combină (secerătoare-treierătoare), după ce la 19 ani construise macheta unui avion propulsat de o rachetă (aceasta în 1905!) — el pleacă în străinătate, unde se consacră unor lucrări care au fost repede remarcate.

Simpla menţionare a cîtorva dintre invenţiile lui H. Coandă dă imaginea anvergurii creaţiei sale tehnice. Coandă este, de pildă, creatorul primului avion bimotor din lume (1911), care a inaugurat realizarea avioanelor multimotoare. El concepe case alcătuite pe bază de elemente prefabricate (1918) dintr-un material denumit „beton-bois", fiind astfel şi un precursor al tehnicii moderne a prefabricării în construcţii. Într-o perioadă cînd Franţa trece printr-o criză de tablă de fier, Coandă construieşte rezervoare de benzină din beton. Imaginează şi un interesant „cuptor solar" pentru produs „apă dulce din apa de mare". Tot el, inventează un aparat cronofotografic pentru înregistrarea deplasărilor de aer în jurul corpilor fuzelaţi, realizează tipul de avion care a devenit cunoscut sub denumirea „Bristol-Coandă" etc. Invenţiile sale sînt în unele domenii atît de multe încît s-au scris lucrări speciale pentru enumerarea şi prezentarea lor.

După această sumară şi foarte incompletă enumerare, trebuie să vorbim despre cea mai importantă dintre descoperirile sale, care are de pe acum numeroase aplicaţii, şi care constituie totodată o mare promisiune pentru tehnica viitorului. Este vorba despre efectul Coandă, brevetat în Franţa sub denumirea „Procedeu şi dispozitiv pentru devierea unui fluid într-un alt fluid" care i-a asigurat marelui savant un loc de frunte în mecanica fluidelor.

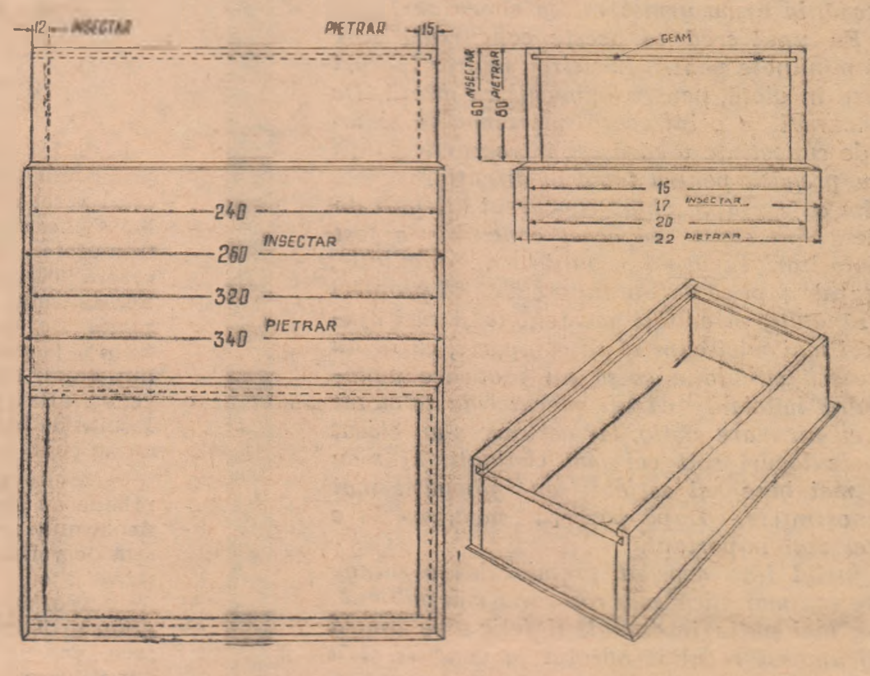
Prin valoarea universală a operei sale de inventator şi descoperitor, Henri Coandă şi-a inscris numele în cartea de aur a ştiinţei, al cărei patrimoniu l-a îmbogăţit considerabil, deschizînd totodată perspective a căror adîncime nici nu poate fi încă întrevăzută. Profunzimea concepţiei sale tehnico-ştiinţifice, uriaşa sa putere de muncă dublată de o perseverenţă niciodată dezminţită, intuiţia vizionară a viitorului tehnicii sînt acelea care i-au deschis porţile marii sale creaţii.

SA CONSTRUIM INSECTARE şi PIETRARE

În timpul vacanţei, detaşamente şi grupe de pionieri pornesc în drumeţie. Cunoaşterea frumuseţilor şi bogăţiilor regiunilor patriei constituie obiectul unor activităţi interesante şi deosebit de folositoare. Micii naturalişti sînt veşnic căutători de colecţii rare. Cu plasa de fluturi, cu ciocănaşe de geolog, pe drumuri de munte şi prin păduri, ei adună plante, insecte, roci, care vor putea fi expuse la cabinetele de ştiinţe naturale ale şcolii sau la cercurile de la casele pionierilor, îmbogăţindu-le astfel materialul didactic.

Pentru buna păstrare a acestor colecţii vă sfătuim să vă confecţionaţi insectare şi pietrare. Iată cum va arăta un insectar:

SCHIŢA

CUTIA pe care o vom folosi pentru confecţionarea unui insectar sau pietrar este alcătuită din 4 pereţi încleiaţi cu cepuri drepte sau montaţi pe cuie. Fundul cutiei este, de asemenea, prins în cuie. *CAPACUL* se confecţionează din sticlă şi se va face să culiseze (circule) în şanţul arătat în desen

Cutiile se fac din lemn de tei, de brad sau de fag uscat, fără noduri căzătoare sau crăpături. Pereţii longitudinali şi cei laterali ai insectarului se execută dintr-o scîndură lată de 60 mm şi groasă de 12 mm, cei ai pietrarului se fac din acelaşi material, dar cu dimensiunile de 80 mm lăţime şi 15 mm grosime. Se aduce apoi fiecare perete la lungimea de pe desen. Fundul se execută tot din acelaşi material sau la nevoie se poate pune şi placaj de 5 mm grosime.

Tăieturile se execută cu ferăstrăul cu dinţi mici, iar rîndeluirea se face cu rîndeaua simplă şi rîndeaua dublă. Lăcaşul pentru capac se execută cu rîndeaua pentru făcut şanţuri (nuturi). Această operaţie se va face în atelierul şcolii sau în cel al casei pionierilor din localitatea respectivă. Se trece apoi la montarea pieselor executate. Se încleiază pereţii strîngîndu-se cu ajutorul cuişoarelor subţiri. Se verifică cu echerul dacă aceştia fac între ei unghiuri de 90 de grade. Se lasă să se usuce cleiul, apoi se bate în cuie şi se încleiază fundul aşezat cu muchea teşită în sus, astfel ca acesta să iasă egal de jur-împrejur în afara pereţilor.

După ce s-a terminat asamblarea cutiilor, acestea se şlefuiesc cu hîrtie sticlată. Dacă dorim ca insectarul sau pietrarul nostru să fie mai frumos, pe părţile lui exterioare se pot pirograva sau sculpta motive naţionale, iar dacă nu avem asemenea posibilităţi, feţele exterioare pot fi date cu ulei de in fiert şi un lac subţire.

Prof. ALEXANDRU REPAN
de la cercul Micilor constructori în lemn
Palatul pionierilor,
Bucureşti

Adeverință de primire

absenți-prezenți

de **Mircea Sîntimbreanu**

Zi după zi, la fiecare obiect, după alfabet, se dau absenții. Unul-doi absenți nici nu șochează, de obicei. Clasa, în ansamblu, e prezentă. Lipsesc cîțiva. Ei și? O să-și motiveze absențele. Doar nu lipsesc de florile mărului. Într-adevăr, așa e: imensa majoritate a absențelor sînt curind încercuite în catalog, semn că au fost motivate. Detașamentul răsuflă ușurat: n-a fost vorba de chiul! Cu timpul, o zi fără absenți, fără scurtul ceremonial al raportării absenților, pare incompletă ca și cum ar lipsi un nasture al orei. Primul ei nasture. Poate de aceea nici nu se acordă, în general, vreo importanță absențelor motivate. Motivate să fie! Și totuși merită să ne oprim cîteva clipe la această problemă. În primul rînd o întrebare: cît durează o absență? În catalog stă scris precis: o zi... cîteva ore... la data de... la ora de... Precizia aceasta este însă îndoielnică. Cel mai adesea, dacă nu în totalitatea cazurilor, absentul revenit este cel puțin încă o oră un dezorientat. Există o nesiguranță, în ureche îi sună ceva străin, lecția nouă devine pe alocuri pentru el un rebus. Se simte ca într-un vagon de cale ferată ce-ar merge pe șosea. Direcția e bună, peisajul e cel mai familiar, dar nu se „alunecă", treaba nu mai merge pe roate. 15 ani la catedră mi-au întărit această convingere: fiecare absență are și pui. Absența se poate motiva, „puiul" ei nu. E vorba de golurile, de lacunele în cunoștințe. Motivarea acestor goluri nu se poate face la dirigenție. Ora absentată este motivată, e drept, dar ora următoare, prin forța împrejurărilor, este semi-absentată, nu te simți pe deplin prezent, nu-i așa? Și poate nu numai ora următoare. Nu spun că nu sînt cazuri în care sînteți siliți să absentați. Nu. Afirm însă că nu trebuie să socotiți motivată o absență cîtă vreme golurile din cunoștințele voastre produse de absența respectivă n-au fost lichidate pe deplin. Pentru că veți fi în continuare absenți... prezenți.

Mai există — și încă destul de frecventă — și o altă formă de absentare. Sînt prezenții... absenți. Aceștia nu sînt dați pe listă. Ei se află în clasă, sînt în bănci, la locul lor. Prezența lor este însă pur fizică, întocmai ca a unor saci. Nu vă lăsați înșelați de faptul că stau cu ochii țintă la tablă, că au caietul deschis în față. Ei sînt cu toate acestea... în recreație. Gîndurile lor zburdă, se risipesc ca norii, trîndăvesc tolănite... Aceștia sînt absenții cel mai greu de depistat. Nu apar pe nici o listă și nu aduc nici o motivare. Voi însă știți că sînt absenți. Care e semnul? Nu dau roade așa cum nu dă roade o creangă cu flori pictată pe sticlă. Ei hibernează în plină primăvară sau, cum se exprimă corespondentul nostru MINDRA CRISTACHE din comuna Dudescu, *raionul* Tecuci, *„stau ca niște statui". Numai că stau prost aceste statui de cocă. Pe noi ne interesează prezența lor efectivă, nu statuară. Procentul frecvenței este, desigur, important, dar mai presus de aspectul statistic interesează procentul atenției, a participării lor sufletești, a concentrării lor la lecție.*

Și ce puteți face? Știu că mai pretutindeni în cazul absențelor evidente alcătuiți echipe care să-i aducă la școală pe cei care nu se „dau duși" cum spune DUMITRU PÎNZARU *din Reuseni, raionul* Fălticeni. *Perfect, dar echipa nu trebuie să înceteze lupta aci. Ea nu are doar menirea de a-i aduce fizic în clasă. Echipa trebuie să-i controleze în continuare prezența, să se asigure nu numai că e de față la lecție, ci că și participă la ea: ia notițe, răspunde la întrebări, rezolvă probleme la tablă etc. Controlul acestei prezențe se poate organiza la fel de ușor ca și controlul curățeniei mîinilor de către pionierul sanitar. După fiecare oră, caietele pe bancă! Ce-au scris? Ce pricep din notițe? Ce lecție a fost? Ce teme s-au dat? S-ar înregistra un procent al prezenței mult mai precis decît cel trecut în jurnalul de clasă. Și cînd asemenea prezență este în proporție de 100 % asigurată, de abia atunci aceste echipe responsabile cu... frecvența, de care vorbesc și cei doi corespondenți amintiți mai sus, pot să primească toate felicitările noastre.*

Desene: PUIU MANU

Pregătiri olimpice

Departe, la mii de kilometri de țara noastră, la Tokio, peste cîteva luni se va desfășura ediția 1964 a Jocurilor Olimpice unde vor participa cei mai vestiți sportivi din întreaga lume.

Cum e și firesc, gazdele, încă cu mult timp înainte, au luat toate măsurile ca viitorii oaspeți să se simtă ca la ei acasă. Sportivii vor fi cantonați în satul Olimpic, lîngă imensul parc Meiji-Shrine. Cele 230 de case, de diferite mărimi, sînt așezate într-o zonă verde, odihnitoare.

În parcul Meiji se găsește, de asemenea, grandiosul stadion național, viitoarea gazdă a întrecerilor de atletism, sala de haltere, stadionul de fotbal Chichibu, bazinul Metropolitan care va găzdui întrecerile de polo.

La numai 8 kilometri de satul Olimpic, boxerii își vor încrucișa mănușile în sala Korakeun, care are o capacitate de 5 000 de locuri, iar corzile construite din material plastic au o mai bună elasticitate decît cele obișnuite din frînghie.

Gazdele, în afară că au pus la dispoziția sportivilor baze moderne, frumoase, le-au pregătit și o surpriză: pentru prima oară în istoria jocurilor olimpice, pe reversul medaliilor decernate primelor trei clasați se va scrie disciplina sportivă la care au fost cîștigate.

În vederea marelui start olimpic de la Tokio, pe toate meridianele globului se simte acum, mai mult ca oricînd, atmosfera intensei pregătiri.

Iată cîteva rezultate înregistrate în ultima vreme:

●

Recent campioana olimpică Iolanda Balaș a obținut cea mai bună performanță mondială a anului, sărind 1,88 m, rezultat care depășește cu 17 centimetri norma olimpică pe anul 1964 și este superioară cu 3 cm propriului ei record olimpic stabilit la Roma.

●

La Ialta a avut loc recent un concurs atletic cu participarea unora din cei mai buni sportivi sovietici. Campioana olimpică Vera Krepkina a cîștigat două probe: 100 m plat în 11,7 sec. și 200 m în 24,9 sec. La triplusalt pe primul loc s-a clasat Viaceslav Kravcenko.

●

Box. Echipele olimpice ale Cehoslovaciei și Iugoslaviei au susținut recent două meciuri de verificare. La Praga pugiliștii cehoslovaci au cîștigat cu scorul de 14-6, iar la Opava cele două echipe au terminat la egalitate: 10-10.

●

Într-un concurs de selecție desfășurat la Havana cunoscutul sprinter Enrique Figuerola a obținut în proba de 100 m timpul de 10,2 sc.

●

Doi dintre halterofilii noștri fruntași și-au îndeplinit și ei normele olimpice. Lazăr Baroga a realizat 455 kg la categoria semigrea și Fiți Balaș 375 kg la categoria ușoară.

Carnet cultural

Vă prezentăm pentru perioada 20 mai — 27 mai a.c. din emisiunile noastre de radio pentru pionieri.

În fiecare zi la 6,45 pe pr. I: emisiunea „SALUT VOIOS DE PIONIER".

ROZA VÎNTURILOR: în zilele de **miercuri 20 mai** la 14,30 pe pr. I., **sîmbătă 23 mai** la 9,30 pe pr. II (reluare din „20 mai a.c.) și **miercuri 27 mai** la 14,30 pe pr. I (conținutul: „Noua și minunata geografie a patriei noastre"). VREAU SĂ ȘTIU: în ziua de **joi 21 mai** la 9,30 pe pr. II (conținutul: „Povestiri despre trecutul îndepărtat al pămîntului nostru" partea a II-a) și în ziua de **luni 25 mai** la 14,30 pe pr. II (conținutul: „Povestiri despre trecutul îndepărtat al pămîntului nostru" partea a III-a). RADIORACHETA PIONIERILOR: în ziua de **vineri 22 mai** la 9,30 pe pr. II (reluare din 19 mai a.c.) și în ziua de **marți 26 mai** la 14,30 pe pr. I (conținutul: „Itinerar la cartea ascultătorilor"). RADIO PRICHINDEL: **marți 26 mai** la 11,45 pe pr. I. PRIETENA NOASTRĂ CARTEA: în ziua de **joi 21 mai** la 14,30 pe pr. I (conținutul: „Povestiri despre trecutul de luptă al poporului nostru"). PRIETENII LUI DO-RE-MI: în ziua de **sîmbătă 23 mai** la 14,30 pe pr. I. (conținutul: „Poșta emisiunii"). EMISIUNEA DE BASME: în ziua de **vineri 22 mai** la 14,30 pe pr. I. TEATRU LA MICROFON PENTRU COPII: în ziua de **duminică 24 mai** la 8,30 pe pr. I (conținutul: „Cocoșelul neascultător" adaptare radiofonică după comedia muzicală cu același titlu de Ion Lucian).

Pionieri și școlari

A APĂRUT REVISTA „CRAVATA ROȘIE" NR. 5 — MAI 1964.

La rubrica „Să stăm de vorbă fără catalog" scriitorul Mircea Sîntimbreanu vă vorbește despre... cîteva metode de recapitulare a materiei.

În cuprinsul numărului puteți citi povestirile: „Flori de mai" de Emilia Căldăraru; „Gheorghița" de Ioniță Marin; „Buchetul de lăcrămioare" de Ștefan Zaides; „În focul luptei" etc.

La rubrica „Frumoasă ești patria mea" — „București, Capitala patriei noastre" — un reportaj de Vasile Nicorovici, iar pentru activele pionierești articolul: „Drapelul roșu al clasei muncitoare" de Octav Pancu-Iași, reportajele: „Dialog despre lucruri importante" și „Muzeul de literatură" de Paul Anghel.

În paginile revistei mai găsiți, de asemenea, rubrica Mozaic precum și poezii de Al. Andrițoiu, Ion Brad, Dan Deșliu, Nicolaie Tăutu, Tiberiu Utan, închinate patriei și partidului.

Eminescu

Luna iunie poartă pecetea comemorării celui mai mare poet al nostru, Mihai Eminescu. La 15 iunie se vor împlini 75 de ani de cînd o moarte prematură i-a curmat viața frămîntată, plină de durere și de zbucium.

Eminescu a lăsat o operă nemuritoare, izvorîtă dintr-o cunoaștere adîncă a vieții și dintr-o muncă pasionată dusă pînă la dăruire de sine. A străbătut țara în lung și-n lat și s-a contopit cu durerile și nădejdile poporului pe care l-a respectat și l-a iubit nespus. A purtat el însuși și a condamnat povara nedreptăților generate de orînduirea socială din vremea sa, „orînduirea cea crudă și nedreaptă", cum o numește plin de revoltă în poemul „Împărat și proletar".

Cîți dintre voi, copii, nu ați citit și nu ați încercat să memorați minunatele versuri eminesciene întîlnite în cărțile voastre? Frumusețea lor v-a cucerit, dar poate încă nu știați cît de mult a lucrat poetul să le șlefuiască, pentru a le dărui o formă desăvîrșită. Manuscrisele rămase de la Eminescu sînt o dovadă a acestei munci deosebit de conștiincioase și de severe, față de propria creație; pînă la definitivare, poeziile lui Eminescu treceau prin nenumărate variante, uneori acestea fiind egale în perfecțiune. Poetul era nu numai un mare artist, ci și un mare învățat. A studiat neobosit folclorul, alcătuind una din cele mai interesante colecții de poezii populare din Ardeal și Moldova, a studiat istoria, limba literară, filozofia...

Cunoașterea folclorului romînesc, a istoriei patriei, a vechilor obiceiuri, a inspirat o mare parte din versurile sale. Unele poezii ale lui Eminescu sînt scrise chiar în formele poeziei populare.

Poetul a cîntat frumusețile nepieritoare ale naturii patriei. Cînd îi citiți poeziile, parcă auziți freamătul codrilor, șoapta apelor care-l străbat, cîntecul păsărilor, ori zăriți în farmecul nopților luna „Ce sate și cîmpie c-un luciu văl îmbracă" și „Zugrăvește umbre negre pe cîmp alb ca de zăpadă"...

În fiecare vers eminescian nou citit descoperiți noi și neprețuite nestemate de gîndire și imagini care, toate, alcătuiesc o comoară atît a tezaurului literaturii noastre, cît și a literaturii universale.

Somnoroase păsărele...

Somnoroase păsărele
Pe la cuiburi se adună,
Se ascund în rămurele —
Noapte bună!

Doar izvoarele suspină,
Pe cînd codrul negru tace;
Dorm și florile-n grădină —
Dormi în pace!

Trece lebăda pe ape
Între trestii să se culce —
Fie-ți îngerii aproape,
Somnul dulce!

Peste-a nopții feerie
Se ridică mîndra lună,
Totu-i vis și armonie —
Noapte bună!

1883, dec.

(Eminescu — „Poezii" — ediție îngrijită de Perpessicius, E.S.P.L.A.)

Desen: A. MIHAILESCU

Ce te legeni...

— „Ce te legeni, codrule,
Fără ploaie, fără vînt,
Cu crengile la pămînt"
— „De ce nu m-aș legăna,
Dacă trece vremea mea!
Ziua scade, noaptea crește
Și frunzișul mi-l rărește.
Bate vîntul frunza-n dungă —
Cîntăreții mi-i alungă;
Bate vîntul dintr-o parte —
Iarna-i ici, vara-i departe.
Și de ce să nu mă plec,
Dacă păsările trec!
Peste vîrf de rămurele
Trec în stoluri rîndunele,
Ducînd gîndurile mele
Și norocul meu cu ele.
Și se duc pe rînd, pe rînd,
Zarea lumii-ntunecînd,
Și se duc ca clipele,
Scuturînd aripele,
Și mă lasă pustiit,
Veștejit și amorțit
Și cu doru-mi singurel,
De mă-ngîn numai cu el!"

1883, dec.

(Eminescu — „Poezii" — ediție îngrijită de Perpessicius, E.S.P.L.A.)

POȘTA LITERARĂ

Pe marginea scrisorilor literare sosite la concursul „Frumoasă și bogată ești, patria mea socialistă"

Vă răspunde poetul DAN DEȘLIU

BICUȚ RODICA, CALAFAT — OLTENIA: Din descrierea pe care ne-o trimiți, se vede că ai studiat amănunțit geografia patriei, adunînd astfel multe cunoștințe prețioase. Mi-au plăcut mai ales unele pasaje de la începutul lucrării, munții descriși ca o „casă de ape", sau ghețarul de la Scărișoara, asemuit cu un bătrîn uriaș care s-a ascuns în peșteră de răul soarelui — sînt imagini demne de reținut. Pe de altă parte, țin să-ți atrag atenția că, în cadrul concursului, nu interesează atît repetarea unor detalii din cărțile de studiu, cît propriile gînduri și impresii în legătură cu locurile și — îndeosebi — cu oamenii din părțile voastre, constructori ai vieții noi.

PETRE FLORENTINA, GĂVĂNEȘTI—PLOIEȘTI: Vezi cele spuse mai sus. Ne-au impresionat plăcut claritatea exprimării și lipsa greșelilor de ortografie.

ROMAN CONSTANȚA, RĂZVAD—PLOIEȘTI, CORBU VERONICA, GĂLETENI—BUCUREȘTI: Aceleași indicații ca mai sus.

AGAVRILOAIE CONSTANTIN, POIANA—SUCEAVA: Versurile tale îmbină — destul de viu, pe alocuri, ecouri de cîntec popular cu imagini din satul natal.

DURBAC CORNELIA, GHIZDARU—BUCUREȘTI: Felicitări pentru desen!

CUCU GHEORGHE, ORAȘUL VICTORIA—BRAȘOV: Și în compunerea ta se întîlnesc cîteva figuri de stil reușite: marea cu sunet de orgă, făptura patriei, armonios alcătuită — cordeaua albastră a Dunării. În rest, cele spuse Rodicăi sînt valabile și pentru tine.

Prezentarea caietului — foarte frumoasă: ar fi meritat s-o duci pînă la capăt.

CRĂCIUN GHEORGHE, TOHANU VECHI—BRAȘOV: Atît desenul cît și rîndurile închinate Pietrei Craiului ne-au reținut — pe bună dreptate — atenția. Iată o nouă dovadă că realitățile locale constituie cea mai bună sursă de inspirație!

MIHAI DAN, GIUBEGA—OLTENIA: Întîmplarea face să fii trecut de curînd prin raionul Băilești, unde se află și comuna Giubega. Într-o jumătate de zi am aflat sumedenie de amănunte interesante, legate de activitatea oamenilor, de problemele și succesele țăranilor colectiviști. Cred că tu, care trăiești acolo de doisprezece ani și mai bine, ai putea să ne spui despre toate acestea ceva mai mult decît cinci-șase rînduri prizărite în coada scrisorii. Ne-ar interesa, de pildă, întîmplări din viața gospodăriei colective, imagini vii din lupta pentru recolte bogate, figuri de fruntași în muncă — de la brigadieri la îngrijitoarea de păsări. Într-un cuvînt, am dori să întîlnim în compunerea ta — ca și în celelalte corespondențe trimise în cadrul concursului — mai multe fapte, și mai puțin (chiar de loc!) fraze generale. Așteptăm cu încredere!

DUMITRU LEONTINA, MARGINENI—ARGEȘ: Mi-au plăcut mai ales versurile acestea:

„Unde sta locul viran
Este școala de opt ani,
Școala-naltă ridicată
Școala electrificată.
Cum n-am visat niciodată"

Descrierea comunei cuprinde unele amănunte pitorești.

Să citim:

O nouă carte pentru copii

Culegerea de versuri „A venit un cocostîrc", a poetului Rusalin Mureșanu, se adresează preșcolarilor. Dar ea constituie o lectură plăcută și pentru pionieri.

Poetul i-a surprins pe copii în diferite împrejurări: la joacă, la grădiniță, în tovărășia unor animale îndrăgite („Iepurașul", „Cuțu", „Vițelul", „Puii", Pisicii", „Cocoșul" ș.a.), stînd de vorbă cu Moș Ilie, paznicul gospodăriei, care le spune povești minunate, sau cu tractoristul Alion, bun prieten al celor mici.

Multe dintre poezii vorbesc despre noul peisaj al țării, despre munca entuziastă a poporului pentru înflorirea patriei noastre socialiste (poeziile: „Pentru noi", „A venit un cocostîrc", „Electrificare", „Pe nisipuri", „Bărăgan", ș.a.). Poetul cîntă în versuri sprintene, hărnicia copiilor care participă cu voioșie și dragoste la diferite munci patriotice, ca: strînsul porumbului („La cules"), săditul pomilor („Pui de pom") etc.

În paginile cărții — care este viu colorată — veți găsi versuri ce vă familiarizează cu viitoarele profesii („Șoferul", „Agronomul", „Îngrijitorul", ș.a.) Citind poeziile din volum, aveți o imagine grăitoare a ceea ce înseamnă viața voastră fericită, a copiilor patriei, care vă bucurați din plin de dragostea și căldura părintească a partidului.

I. MIHUȚ

Expediția de salvare

Se lasă seara. Vaporașul înaintează cu greu, scîrțîind din toate încheieturile. Deodată, se oprește. Sloiuri mari de gheață l-au blocat în mijlocul Dunării. În plus, se defectase și legătura prin radio cu baza. Pînă a doua zi vaporul rămînea imobilizat în mijlocul Dunării.

— Ce să mă fac, tovarășe comandant? Cu ce-mi hrănesc copilul? Iată, sticla cu lapte s-a golit deja, se tînguia o mamă.

— Tovarășe comandant, interveni o soră medicală. Eu însoțesc o femeie grav bolnavă. Trebuie operată de urgență, încă în noaptea asta. Mîine, intervenția chirurgicală ar fi zadarnică ...

După cîteva clipe, comandantul vasului, secundul, cîțiva pescari mai în vîrstă țin sfat: ce ar putea întreprinde pentru a veni în ajutorul pasagerilor?

Nu exista decît o singură soluție: să meargă cineva pînă în cea mai apropiată localitate și să dea de știre oamenilor. Dar, a porni în puterea nopții peste Dunărea înghețată, nu era de loc un lucru simplu. Și totuși, s-au găsit curajoși. Printre ei se numără și pionierii Petrică și Andrei.

Ei au de învins numeroase greutăți: întunericul nopții, viscolul năprasnic, ochiurile de apă, gheața... Dacă vreți să știți ce s-a întîmplat mai departe, citiți cartea lui Nicolaie Ionescu, apărută recent în Editura tineretului, sub titlul: „Expediția de salvare". Tot în această carte veți găsi și alte povestiri interesante, instructive ai căror eroi sînt școlari ca și voi.

MIRELA MIRCEA

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA: București Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40361